பொருளாதார சுதந்திரம்:

மோதல் பிரதேசத்தில் பொருளாதார, அரசியல் மறுமலர்ச்சிக்கான பாதை

முத்துக்கிரு ணா சர்வானந்தன்

1. அறிமுகம்

கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டு காலமாக (ஜூலை 1983 – மே 2009) நீடித்திருந்த அழிவுநிறைந்த சிவில் யுத்தத்திலிருந்து இன்று இலங்கை மெதுவாக ஆனால் உறுதியாக மீட்சியடைந்துகொண்டிருக்கிறது. எனினும் மேற்படி மோதல் நாம் 1948 இல் சுதந்திரமடைந்த காலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது. இந்த நீண்ட சிவில் யுத்தத்தில் மனித, பொருள், சூழல் மற்றும் உளவியல் சார்ந்த அழிவுகள் குறிப்பாக கிழக்கு, வடக்கு மாகாணங்களில் ஏற்பட்ட அழிவுகள் அளவிடமுடியாதவை. இதன் தாக்கங்கள் பல தலைமுறைகளுக்குத் தொடரும். இந்த அழிவுகள் பற்றிய சில பண்புசார்ந்த, அளவுசார்ந்த மதிப்பீடுகளும் இருக்கவே செய்கின்றன (அருணதிலக்க மற்றும் ஏனையோர், 2000; குணதிலக்க, 2001; சர்வானந்தன், 2008; சோமசுந்தரம், 1998).

மேற்படி அழிவிலிருந்து மோதல்பிரதேசத்தை (வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள்) மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதற்கான பரந்த அரசியல், பொருளாதார கொள்கைச் சட்டத்தில் சில அம்சங்களை முன்வைப்பதே இந்த கொள்கை ஆய்வின் நோக்கமாகும். குறிப்பான துறைசார்ந்த, துணைத்துறைகள் சார்ந்த தந்திரோபாயங்கள், கொள்கைகள், நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் அல்லது செயற்திட்டங்களை முன்வைப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. ஆனால் மோதல் பிரதேசத்தில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய பொருளாதார, அரசியல் பாதையையும் பேரழிவிலிருந்து மீண்டுவர தேசிய அரசாங்கம் உருவாக்க வேண்டிய சூழலையும் இது முன்வைக்கிறது. மோதல் பிரதேசத்தில் பொருளாதார மீளுயிர்ப்பு என்பது தேசிய பொருளாதாரத்தில் பரவலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

போரின் அழிவுக்கு உட்பட்ட உளவியல் மற்றும் பொருளாதாரத்திலிருந்து வெற்றிகரமாக மீண்டுவந்த நாடுகளுக்கு மிகச்சிறந்த உதாரணம் யப்பானும் ஜேர்மனியுமாகும். யப்பானிய இராச்சியமும், நாஸி ஜேர்மனியும் தமது புவிசார் பிரதேசத்தில் மேலாதிக்கம் பெறுவதற்கு இராணுவ வழிமுறையைக் கையாண்டன. இதே முறையிலேயே தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் (வெளிநாடுகளில் LTTE அல்லது 'தமிழ்ப்புலிகள்') இலங்கையிலிருந்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை பிரிப்பதற்கு தொடர்ச்சியான, கொடூரமான யுத்தத்தை முன்னெடுத்தனர். இதன் விளைவுகள் பொதுவாக இலங்கைக்கும் குறிப்பாக சிறுபான்மையினரான தமிழ் சமூகத்துக்கும் பேரழிவாக அமைந்தன. யப்பானிய, ஜேர்மனிய யுத்த நடவடிக்கைகள் சர்வதேச எல்லைகளைக் கடந்திருந்தன. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் இராணுவச் செயற்பாடுகள் உள்நாட்டிலேயே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. வெளிப்படையாகப் பார்க்கும் போது இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு எதிரான விடுதலைப்புலிகளின் யுத்தம் உள்நாட்டுக்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது என்னும் தோற்றத்தை அளித்தாலும் அதன் உண்மையான நோக்கமாக வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை தளமாகக் கொண்ட ஓர் அகில தமிழ் தேசிய அரசாங்கத்தை நிர்மாணிப்பதேயாகும் (பண்டாரகே, 2009; சர்வானந்தன், வெளிவர உள்ளது).

எவ்வாறெனினும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பிரிவினைக்கான யுத்தம் (தேசிய அல்லது சர்வதேசிய தன்மை கொண்டிருந்த போதிலும்) இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் யப்பானும், நாஸி ஜேர்மனியும் பின்பற்றிய இராணுவ வீரதீரத்தையே இதுவும் பிரதிபலித்தது. அத்துடன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நடைமுறைகள் 1970 களின் பின்னரைப் பகுதிகளில் கம்பூச்சியா (தற்போது கம்போடியா) வின் பொல்பொட் குழுவின் செயற்பாட்டு முறைகளையும் பிரதிபலித்தது (சர்வானந்தன், வெளிவர உள்ளது).

இன்று தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நீண்டகால கொடூர யுத்தம் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு அதன் இராணுவ, அரசியல் தலைமை முழுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டு இலங்கையானது பின்-தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் யுகத்தில் காலடி எடுத்துவைத்துள்ளது. இது தமிழ் சமூகம் தன்னைத்தானே உள்ளார்ந்து நோக்கவும் சுய விமர்சனத்துக்கும் உட்படுத்திக் கொண்டு கழிவிரக்கம் கொள்ளவும் அத்துடன் தான் சிக்கிக்கொண்டுள்ள சேற்றுக்குழியிலிருந்து வெளிவருவதற்கும் உரிய தருண

සංවාද SANVADA சம்வாதம்
'POLICY BRIEF 14'
pathfinder Foundation
www.sanvada.org

மாகும். இதில் ஒரு வழி இரண்டாம் உலகயுத்தத்திற்கும் பின்னர் யப்பானும் ஜெர்மனியும் பின்பற்றிய வழிமுறையாகும் அடுத்தது பின் கமார் ரூச் கம்போடியா மேற்கொண்ட வழியாகும்.

இரண்டாம் உலகயுத்தத்துக்குப் பின்னரான யப்பானும் ஜெர்மனியும் தமது அழிவிலிருந்து வெளிவர சமாதானத்தையும், ஜனநாயகத்தையும் சட்டவாட்சியின் மீதான உறுதிநிலை மற்றும் முயற்சி ஆகியவற்றையும் பின்பற்றின. இதன்காரணமாக மிகக் குறுகிய காலத்தில் பலமான பொருளாதார சக்திகளாக உருமாற்றம் பெற்றன. மறுதலையாக 1979 இல் கமார்ரூச் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னரும், 1989 இல் வியட்நாம் முற்றுகை முடிவடைந்த பின்னரும் கம்போடியாவில் ஜனநாயகம் முழுமையாக நிலவவில்லை. ஊழலும், குடும்ப அதிகாரமும், ஓரளவு சர்வாதிகார ஆட்சியும் நிலவின. அதனால் அது இன்னும் உலகின் ஏழ்மை மிக்க நாடுகளில் ஒன்றாக நீடித்துள்ளது. யுத்தத்துக்குப் பின்னர் யப்பானும், ஜெர்மனியும் செழிப்பை பிரதிபலிக்கும் போது கம்போடியாவோ வறுமையை பிரதிபலிக்கின்றது.

பொதுவாக இலங்கையும் குறிப்பாக வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களும் மேற்படி இரு நாடுகளின் வரலாற்று அனுபவங்களிலிருந்து உரிய பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்வது முக்கியமானது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் போருக்குப் பின்னரான (மோதலுக்குப் பின்னரான அல்ல) இலங்கையும் குறிப்பாக மேற்படி இரு மாகாணங்களும் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னரான யப்பானும் ஜெர்மனியும் தேர்ந்தெடுத்த பாதையையே பின்பற்ற வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

2. பொருளாதார சுதந்திரம்

சாதாரண மனிதனைப் பொறுத்தமட்டில் பொருளாதார சுதந்திரம் என்பது உள்ளூர், தேசிய, சர்வதேசிய அரசாங்கங்களின் கீழ்மட்ட தலையீட்டுடனும் செலவுடனும் உள்ளூர், தேசிய, சர்வதேச மட்டத்தில் வர்த்தகம் செய்யக்கூடிய நிலையாகும். பொருளாதார சுதந்திரம் என்பது அரசியல் சுதந்திரத்தைப் போலவே ஜனநாயகம் செயற்பட மிகவும் முக்கியமானதாகும். எனினும் அரசியல் சுதந்திரத்துக்கு வழங்கப்படும் அளவுக்கு பொருளாதார சுதந்திரத்துக்கு முக்கியம் வழங்கப்படுவதில்லை.

குவார்ட்னி மற்றும் லோசன் (Gwartney and Lawson, 2008 : 3) குறிப்பிடுவது போல் "தனியாள் சார்ந்த தெரிவு, தன்னார்வ பரிமாற்றம், தனியாள் மற்றும் சொத்துரிமைப் பாதுகாப்பு ஆகியவையே பொருளாதார சுதந்திரத்தின் அடிப்படை அம்சங்களாகும்". ஒரு தேசத்தின் பொருளாதார சுதந்திரம் கனடா, வன்கூவர் நகரிலுள்ள பிரேசர் நிறுவனத்தினால் விருத்தி செய்யப்பட்டுள்ள உலகின் பொருளாதார சுதந்திர சுட்டி (EFW index) காட்டுகிறது. இந்த சுட்டியில் 42 மாறிகள் உள்ளன. (உலக வங்கியின் சர்வதேச நாடுகளின் இடராபத்து வழிகாட்டி, உலக போட்டித்தன்மை அறிக்கை, வர்த்தகம் செய்யும் அறிக்கை ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட அளவீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட 22 மாறிகள் உட்பட). EFW சுட்டி 0 – 10 அளவீட்டை கொண்டுள்ளனது : 0 பொருளாதார சுதந்திரம் இன்மையையும் 10 பூரண பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் குறிக்கின்றன.

EFW குறிகாட்டியில் 5 பிரதான கூறுகள் உள்ளன :

(i) அரசாங்கத்தின் பருமன், பொது செலவினங்கள், வரிகள் மற்றும் பொதுத்துறை முயற்சியாண்மைகள் .

(ii) கட்டமைப்பும் சொத்தில் பாதுகாப்பு உரிமையும்

(iii) பணம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு

(iv) அந்நியர்களுடன் பரிமாற்றம் கொள்ளும் சுதந்திரம் ;

(v) கடன், தொழிலாளர் மற்றும் வர்த்தகம் தொடர்பான ஒழுங்குவிதிகள், அரசாங்கத்தின் பருமன் 5 உபபிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது; சட்ட கட்டமைப்பும் சொத்துரிமைப் பாதுகாப்பும் 7 கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன் பணம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு 4 கூறுகளையும் அந்நியர்களுடன் பரிமாற்றம் கொள்ளும் சுதந்திரம் 8 கூறுகளையும் கடன், தொழிலாளர் மற்றும் வர்த்தகம் 17 கூறுகளையும் கொண்டுள்ளன (குவார்ட்னி மற்றும் லோசன், 2008 : 5) மொத்தமாக 42 மாறிகள் EFW சுட்டியை உருவாக்குகின்றன.

பொருளாதார சுதந்திரம் மற்றும் தாராளமயமாக்கம் ஆகியவற்றினால் ஆயுதமோதல் மற்றும் சிவில் யுத்தம் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என De Soysa and Fjelde (வெளிவரவுள்ளது) நிரூபித்துள்ளனர். அத்துடன் பொருளாதார சுதந்திரம், பொருளாதார வளர்ச்சி ஆசியவற்றுக்கும் தலா வீத வருமானம், ஆயுள் எதிர்பார்ப்பு, வறுமைக்குறைப்பு, வருமான சமத்துவம், எழுத்தறிவு வீதம் சுகாதார வசதிகள் தூயநீர் ஆகியவற்றுக்கிடையில் உடன்பாடான இணைபு காணப்படுகிறது (குவார்ட்னி மற்றும் லோசன், 2008 ; 18 – 21 அத்தியாயம் 2). அத்துடன் பொருளாதார சுதந்திரத்துக்கும் மனித உரிமைகளுக்கும் உடன்பாடான தொடர்பு இருப்பதாக எரிக்சன் டி சொய்சா (2009 : 496 – 498) நிரூபித்துள்ளார். அதாவது ஒரு நாட்டில் பொருளாதார சுதந்திர சுட்டி உயர்வாக இருக்குமெனில் அங்கு மனித உரிமைகள் நிலைமையும் உயர்வாக இருக்கும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பொருளாதார சுதந்திரம் பற்றிய எண்ணக்கருவாக்க சட்டகத்தின் அடிப்படையில் மோதலினால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் பொருளாதார மறுமலர்ச்சிக்கான வழிகாட்டும் கோட்பாடு பொருளாதார சுதந்திரமேயாகும் என நாம் வாதாடமுடியும். தேசிய, மாகாண அரசாங்கங்கள் தனியார் துறையின் தலைமையின் கீழ் மக்களின் பொருளாதார விடுதலைக்கான சாதகமான சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டும். தேவையான இடத்தில் தனியார் மற்றும் பொதுத்துறை பங்காண்மைகளை உருவாக்க வேண்டும்.

3. வகைகூறல், கண்ணியம் மற்றும் திறந்த தன்மை

வகைகூறல் கண்ணியம் மற்றும் திறந்த தன்மை ஆகியவை மோதலினால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களின் மாகாண மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்கள், உள்ளூர் பொது நிர்வாகம் ஆகியவற்றிலும் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் அடித்தளமாக இருக்க வேண்டும். சட்டவாட்சி உயர் மட்டத்தில் இருந்தால் மாத்திரமே ஓர் ஆரோக்கியமான சந்தைப் பொருளாதாரம் வினைதிறனுடன் செயற்பட முடியும். இதில் திறமை, உற்பத்தித் திறன் ஆகியவை தவிர்க்க முடியாதவை. வகை கூறல், கண்ணியம் மற்றும் திறந்த தன்மை மிகவும் முக்கியமானவை.

இவ்வாறான அறம் சார்ந்த அரச முறைமையை அடைய வேண்டுமெனில் சுதந்திரமும் திறமையும் நம்பகத்தன்மையும் கொண்ட கணக்காய்வாளர் நாயகத்தின் திணைக்களம், இலஞ்ச ஆணைக்குழு, பொதுச் சேவைகள் ஆணைக்குழு, பொலிஸ் ஆணைக்குழு, மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு மற்றும் ஊடகம் ஆகியவை தவிர்க்க முடியாதவை. தற்போது இயங்கும் இத்தகைய தேசிய மட்ட நிறுவனங்கள் வரையறைக்குட்பட்டவை. அத்துடன் பாரதூரமான அரசியல் மயப்படுத்தலுக்கும் உட்பட்டுள்ளன.

தேசிய நிறுவனங்களில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள் காரணமாக ஒவ்வொரு மாகாணமும் சிறந்த ஆளுகையை ஏற்படுத்த பிரதேச நிறுவனங்களை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தேசிய நிறுவனங்கள் இவற்றை மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். உண்மையான சுதந்திரமும் பக்கச்சார்பின்மையையும் கொண்ட நிறுவனங்கள் இருக்கும் போது வெளியக இடையூறுகள் அல்லது தலையீடுகள் பொருத்தமற்றவை ஆகிவிடும்.

அது மாத்திரமல்லாது இனம், சமயம், பால்நிலை, சாதி, பிரதேசம், உடற்குறைபாடு, அரசியல் நிலைப்பாடு முதலியவற்றின் அடிப்படையிலான பாரபட்சங்களை நீக்கி திறமை அடிப்படையிலான பொருளாதார , சமூக, அரசியல் ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு சமவாய்ப்பு சட்டத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த அடிப்படையில் மோதலால் பாதிக்கப்பட்ட மாகாணங்கள் ஏனைய மாகாணங்களுக்கு முன்னுதாரணமாக உருவாக வேண்டும்.

4. கல்வியும் அறிவுப் பொருளாதாரமும்

வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கும் போது வடமாகாணம் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண தீபகற்பம் சிறப்புற்றமைக்கு கல்வியும் அறிவுமே அடித்தளமாக அமைந்திருந்தன. இதனைக் கிழக்குக்கும் பரப்புவதற்கான காலம் கனிந்துள்ளது. ஏனைய மாகாணங்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது வடமாகாணமானது வரையறுக்கப்பட்ட இயற்கை வளத்தையே கொண்டுள்ளது. எனவே உயர் தொழில்களிலும் அரசதுறை வேலைவாய்ப்பிலும் உள்நுழைந்து செழிப்பினைப் பெறுவதற்கு கல்வியே அடிப்படையாக அமைந்தது. இவ்வாறான கல்வியும் அறிவுமே (மனித மூலதனம்) வடபகுதி மக்களின் முதன்மை நிலைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

வடக்கும் கிழக்கும் விவசாயத்திலும் மீனவத் தொழிலிலும் முன்னர் முதன்மை நிலை கொண்டிருந்த போதும் இன்று அந்த நிலைமை இல்லை. நீண்டகால யுத்தத்தின் விளைவாக பெருந்தொகை மக்கள் இடம்பெயர்ந்தமை, விவசாய நிலங்களிலும் கரையோரப் பகுதிகளிலும் கண்ணிவெடிகள் புதைக்கப்பட்டமை, உற்றார் உறவினருடன் பெருந்தொகை மக்கள் வெளிநாடுகளுக்கு இடம்பெயர்ந்தமை ஆகியவை உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் மக்களை இடம்பெயரச் செய்வதற்கு தூண்டும் ஒருவகையான "எடுத்துக்காட்டு விளைவை" (Demonstration effect) ஏற்படுத்தியுள்ளது (சர்வானந்தன், 2006, 2008). மோதலின் போது மாகாண பொருளாதாரங்களுக்கு சேவைத்துறையே மிகக் கூடிய பங்களிப்பினை வழங்கியது (65% க்கு மேல்). தேசிய பொருளாதாரத்தில் அதன் பங்கு 50% மாத்திரமே. எனினும் தற்போதும் (கடந்த காலத்திலும்) மோதலில் பாதிக்கப்பட்ட மேற்படி இரு மாகாணங்களிலும் சேவைத்துறையில் பாதுகாப்பு மற்றும் பொதுநிர்வாக துணைத்துறைகளே மேலோங்கியுள்ளன. இவற்றின் உற்பத்தித்திறன் மிகவும் குறைவாகும் (சர்வானந்தன், 2008).

உலகமயமாக்கப்பட்ட உலகச் சந்தையில் போட்டியிட வேண்டுமெனில் இந்த குறைந்த உற்பத்தித்திறன் கொண்ட சேவைகள், துணைத்துறைகள் உயர் உற்பத்தித்திறன் கொண்ட அறிவும் பொருளாதாரமாக மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். இது சாத்தியமானதே. மோதலில் பாதிக்கப்பட்ட மாகாணங்களில் தோற்றம்பெறுகின்ற பொருளாதாரங்கள் இந்த வாய்ப்பினைப் பற்றிப் பிடித்து அறிவைத் தளமாகக் கொண்டதொரு பொருளாதாரத்தை போசித்து வளர்க்கவேண்டும். அறிவுப் பொருளாதாரத்தில் தகவல் தொழில்நுட்பவியலும் ஆங்கில மொழியும் தவிர்க்க முடியாத உள்ளீடுகளாகும். அத்துடன் முற்றிலும் சுந்திரமாக தனியார் பாடசாலைகளும் மூன்றாம் நிலை கல்வி நிலையங்களும் (பல்கலைக்கழகங்கள்,

தொழில்நுட்ப/வாழ்க்கைத் தொழில் உயர் கல்வி கல்லூரிகள்) போன்றவையும் அறிவுப் பொருளாதாரத்தை கட்டியெழுப்ப அவசியமானவை. அரச பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் உயர்கல்வி நிலையங்கள் தமது மாணவர்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கு தனியார் துறை சார்ந்த இத்தகைய நிறுவனங்களுடன் போட்டிபோட வேண்டும். தமது கல்வித் தேவைகளை அரச அல்லது தனியார்துறை நிறுவனங்களிடம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வசதியாக தேவையான மாணவர்களுக்கு அரசு நிதி உதவி வழங்கவும் வேண்டும்.

5. நிதி சார் தன்னாதிக்கம்.

யுத்தத்துக்கு பின்னரான இலங்கையில் தேசிய அரசாங்கம் நிதி, பாதுகாப்பு மற்றும் வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் தவிர்ந்த தனது தொழிற்பாடுகள், பொறுப்புகளில் பலவற்றை ஒன்பது மாகாணங்களுக்கும் வழங்க வேண்டும். ஐக்கியப்பட்ட நாட்டில் மாகாண அரசாங்கங்களை (உதாரணமாக மாகாண வரவுசெலவுத்திட்டத்தில் துண்டுவிழும் தொகையை நிரப்புதல் போன்ற) ஒழுங்குபடுத்தும் பணியையே மத்திய அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும். தமது செயற்பாடுகளையும் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்ற மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு நிதிசார் தன்னாதிக்கம் வழங்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் தமக்குத் தேவையான வருமானத்தைத் தேடி அவற்றை தமது மாகாணங்களின் பொதுச்சேவைக்கு செலவிடும் அதிகாரமே நிதிசார் தன்னாதிக்கமாகும். இறக்குமதி வரி, கலால் வரி, இறக்குமதிகள் மீதான பெறுமதிசேர் வரி முதலியவை தவிர்ந்த ஏனைய வரிகளை சேகரிக்கும் அதிகாரம் மாகாணங்களுக்கு வழங்கப்படவேண்டும். சர்வதேச வர்த்தகத்தை முதன்மையாகக் கொண்டே மத்திய அரசாங்கம் தனது வருமானத்தை தேடிக் கொள்ள வேண்டும். மாகாணங்களுக்கிடையில் நடைபெறும் வர்த்தகத்தின்போது தமது மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு வரிகள் (நேர் மற்றும் நேரில் வரி) இறுக்கப்பட வேண்டும். அரச மற்றும் தனியார் துறை ஊழியர்கள் தமது மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு வருமானவரி செலுத்த வேண்டும். அதேநேரம் மத்திய அரச ஊழியர்கள் (மத்தியவங்கி ஊழியர், ஆயுதப் படையினர், நிதி அமைச்சின் ஊழியர் முதலியோர்) மத்திய அரசாங்கத்துக்கு வருமானவரி செலுத்தவேண்டும்.

மாகாணங்களுக்கு நிதிசார் தன்னாதிக்கத்தை வழங்குவதன் மூலம் மத்திய அரசாங்கமானது மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையில் வர்த்தகம் மற்றும் முதலீடு (உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு) தொடர்பான போட்டியை ஏற்படுத்த முடியும். மத்திய அரசாங்கமானது மாகாண அரசாங்கங்களை ஊட்டிவளர்க்கும் தற்போதைய நிலைமையைக் கைவிடவேண்டும். தற்போது மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு வழங்கும் வருடாந்த நிதி அவர்களது சம்பளம், ஓய்வூதியம் மற்றும் மீண்டெழும் செலவுகள் மீதான கொடுப்பனவுகளுக்கே போதுமானதல்ல. மாகாணங்கள் தமது சொந்த வருமானத்தைப் பெற்று செலவுகளை மேற்கொள்ள ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாக மத்திய அரசாங்கத்தின் மொத்த வருமானம் அதன் மீண்டெழும் செலவுகளுக்கே போதுமானதல்ல. எனவே மீண்டெழும் செலவுகளின் பகுதியும் மூலதன செலவின் முழுமையும் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு கடன்கள் மூலமே நிதியீட்டம் செய்யப்படுகின்றன. அத்துடன் அரசாங்கத்தின் வருடாந்த வருமானத்தின் பெரும்பகுதி பொதுக்கடனை நிதியீட்டம் செய்யவே பயன்படுகிறது. எனவே அரசாங்கம் தான் விழுந்துகிடக்கும் குழியிலிருந்து மீண்டுவர வேண்டுமெனில் மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களின் நிதிசார் கட்டமைப்பின் இயல்பு, உள்ளடக்கம் மற்றும் பரப்பெல்லைகளை உருமாற்றம் செய்யவேண்டும்.

மோதல் நடந்த பிரதேசத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கான தந்திரோபாயமாக அரசாங்கம் பௌதீக (வீடுகள், வீதிகள், பாலங்கள் முதலிய), பொருளாதார (மின்சாரம், நீர், தொலைத்தொடர்பு, புகையிரதம் முதலிய), மற்றும் சமூக (பாடசாலைகள் வைத்தியசாலைகள் முதலிய) உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தியிலேயே கவனம் செலுத்துகிறது. இது தவிர்க்கமுடியாதது. எனினும் அத்தகைய உட்கட்டமைப்பு செயற்றிட்டங்கள் தொடர்பாக எனக்கு பிரச்சினைகள் உள்ளது. இந்த உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி என்பது மிகவும் செலவு கூடிய விடயமாகும். அரசாங்கத்தின் நிதி நிலைமையுடன் ஒப்பிடும் போது இவற்றை மேற்கொள்ளக்கூடிய நிதிவசதி அரசாங்கத்திடம் இல்லை. அத்துடன் தற்போதைய உலக நிதிநெருக்கடி மற்றும் அரசாங்கத்தின் வெளியக அரசியல் தொடர்புகளுடன் ஒப்பிடும்போது அரசாங்கமானது வெளியக நிதி வழங்குவோரிடமிருந்து (இருவழி, பல்வழி) தேவையான சலுகை சார்ந்த நிதியை பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என தோன்றவில்லை.

இந்த சூழ்நிலையில் மோதல் பிரதேசத்தில் உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்திக்கு தனியார் மூலதனத்தை (உள்ளூர், வெளிநாட்டு) வரவேற்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இதனை BOO (கட்டு, இயக்கு, சொந்தமாக்கு) அல்லது BOT (கட்டு, இயக்கு, மாற்று) பொறிமுறை மூலம் சாத்தியமாகும். இன்று வடக்கு புகையிரதப்பாதையை வவுனியாவிலிருந்து காங்கேசன்துறை வரை விரிவாக்கும் அரசாங்கத்தின் முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. சிவில் யுத்தத்தின் காரணமாக 1980 களில் இச்சேவை நிறுத்தப்படும் வரை வடபகுதி புகையிரதப்பாதை (யாழ்தேவி) உயர் வருமானத்தை ஈட்டித் தந்தது. அத்துடன் ரயில் பயணம் ஏனைய வழிகளைவிட (பாதை, கடல், ஆகாயம்) மலிவான போக்குவரத்து முறையாகும். பயணிக்கான அலகுச் செலவு குறைவாக இருப்பதோடு போக்குவரத்து நெரிசலும் பாதுகாப்பு பரிசோதனை நிலையங்களும் இதில் இல்லை.

எனினும் இந்த நல்ல செயற்றிட்டத்தை மேற்கொள்வதற்கு அவசியமான நிதி அரசிடமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. அரசாங்கம் இதற்காக வெளிப்படையாகவே மக்களிடம் நிதி கோருகிறது. அத்துடன் வெளிநாடுகளில் இலங்கைத் தூதரங்கள் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி புலம்பெயர் மக்களிடம் நிதி வசூலிக்க முயல்கிறது. இதனால் நல்ல பெறுபேறு விளையும் என தோன்றவில்லை. மத்திய வங்கியின் அறிக்கையின்படி (2008 : 69) புதையிரத திணைக்களமானது 2008 இல் நாளாந்தம் ரூ. 12.5 மில்லியன் நட்டமடைந்தது (வருடாந்த நட்டம் ரூ. 4, 553 பில்லியன் அல்லது சுமார் அமெரிக்க $ 43 மில்லியன்). எமது முன்மொழிவு என்னவெனில் புகையிரத பாதை மற்றும் நிலையங்களை அமைக்கும் விடயத்தில் அரசாங்கம் சொந்த நிதியை பயன்படுத்துவது மாத்திரமல்லாது அந்நிய நிதியீட்டாளரின் முதலீட்டையும் பெறும் அதேநேரத்தில் பொதுப் போக்குவரத்தையும் உள்நாட்டை, வெளிநாட்டு தனியார் துறைக்கு திறந்தவிடவேண்டும் என்பதாகும். அதாவது தனியார்துறையானது புகையிரதங்கள் மீதும், இயக்குதல் மற்றும் முகாமைத்துவம் மீதும் முதலீடு செய்ய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அரசாங்கம் எதிர்நோக்கியுள்ள நிதிநெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு தனியார்-பொதுத்துறை பங்காண்மையே சிறந்த வழியாகும். தேசிய அரசாங்கம் புகையிரத பாதைகளையும் உட்கட்டமைப்புகளையும் ஆரம்பநிலையில் நிர்மாணித்தாலும் அவற்றை பேணும் பொறுப்பு மாகாண அரசாங்கங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.

முடிவுரை

விடுதலைப் புலிகள் இன்று முற்றுமுழுதாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டுள்ளனர். இது புதிய அறைகூவல்களையும் வாய்ப்புகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. யுத்தத்திற்கு பின்னரான இலங்கையின் அறைகூவல்களுக்கு முகங்கொடுத்து தற்போது ஏற்பட்டுள்ள வரலாற்று வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமெனில் தமிழ் அரசியல் தலைமைத்துவமும் தேசிய அரசியல் தலைமைத்துவமும் தம்மை உருமாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். யுத்தத்துக்குப் பின்னரான இலங்கைக்கு பொதுவானதும் மோதல் பிரதேசத்துக்கு குறிப்பானதுமான ஒரு பரந்த கொள்கைச் சட்டகம் கீழே விதந்துரைக்கப்படுகிறது :

1. பொருளாதார தந்திரோபாயம் - மோதல் பிரதேசத்திலும் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் மாகாண ரீதியாகவும் தேசிய ரீதியாகவும் பொருளாதார சுதந்திரம் வழிகாட்டும் கோட்பாடாக இருத்தல்.

2. கொத்தணி தந்திரோபாயம் - பொருளாதார மறுமலர்ச்சிக்கும் மோதல் பிரதேசம் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசத்துக்கு சமனாக வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் அறிவுப் பொருளாதாரத்தை முதன்மைப்படுத்தல்.

3. அரச சீர்திருத்தம் - ஊட்டிவளர்க்கும் நிலையிலிருந்து வலுவூட்டும் அரசாக மாற்றம் பெறுதல்.

4. தமிழர்களின் அரசியல் சீர்திருத்தம் - பிற்போக்கான இனத்துவ, மொழி அடையாளத்திலிருந்து பிரதேச அடையாளத்தை நோக்கி உருமாற்றம் பெறுதல்.

5. ஆட்சி சீர்திருத்தம் - ஜனநாயகத்தை பாதுகாத்து நீதியையும் சட்டவாட்சியையும் உறுதிப்படுத்தும் உண்மையான சுதந்திரமுள்ள ஆட்சி அமைப்புகள்

6. மேற்கூறிய சீர்திருத்தங்களுக்கான நிதியீட்டம் - மேற்படி பொருளாதார, அரசியல் சீர்திருத்தங்களுக்கு அடிப்படை நிதிசார் தன்னாதிக்கமாகும்.

இலங்கையில் இனத்துவ பிரிவின் இருபுறத்திலும் இன்று தேவைப்படுவது நெல்சன் மண்டேலா மற்றும் F.W. de கிளார்க் போன்ற தேசிய தலைவர்களாகும். ஒரு புறத்தில் திரு வீரசிங்கம் ஆனந்தசங்கரியை அடையாளம் காணமுடிகிறது. மறுபுறத்தில் என்னால் இன்னும் ஒருவரையும் அடையாளம் காணமுடியவில்லை. இவ்விடத்தில் நான் பிழையாக இருக்கவேண்டுமென அவாவுகிறேன். இலங்கை மக்கள், குறிப்பாக மோதல் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின் பின்னர் யப்பானியர்களும், ஜெர்மனியர்களும் கொண்டிருந்த மனநிலையையும் வேகத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒற்றுமைப்படுவதன் மூலம் நாம் சாம்பலிலிருந்து திரும்பவும் உயிர்த்தெழ முடியும் அல்லது அதற்குள்ளேயே நாம் சங்கமமாகிவிடுவோம். ஒன்றில் ஆக்கம் அல்லது அழிவு என்னும் நிலையிலேயே இன்று நாம் இருக்கிறோம். இந்த ஆகுதியில் தீக்குளிப்பதற்கு நாம் தயாராக இருக்கிறோமா?

உசாத்துணைகள்

Arunatilake, Nisha, Sisira Jayasuriya and Saman Kelegama, (2000), The Economic Cost of the War in Sri Lanka, January, Colombo: Institute of Policy Studies of Sri Lanka.

Bandarage, Asoka, (2009), The Separatist Conflict in Sri Lanka: Terrorism, Ethnicity, Political Economy, London: Routledge.

Central Bank of Sri Lanka, Annual Report 2008, Colombo. http://www.cbsl.gov.lk/pics_n_docs/10_publication/_docs/efr/annual_report/ar2008e/ar08_content_2008_e.htm

De Soysa, Indra, and Hanna Fjelde, (2008), "Is the Hidden Hand an Iron Fist? Capitalism & Political Violence, 1970–2005", Journal of Peace Research, forthcoming.

Eriksen, Silja, and Indra de Soysa, (2009), "A Fate Worse Than Debt? International Financial Institutions and Human Rights 1981-2003, Journal of Peace Research, 46 (4), 485-503.

Gunatilleke, Godfrey, et al, (2001), Cost of War, Colombo: National Peace Council of Sri Lanka.

Gwartney, James and Robert Lawson, (2008), Economic Freedom of the World: 2008 Annual Report, Vancouver: FraserInstitute. http://www.freetheworld.com/2008/EconomicFreedomoftheWorld2008.pdf

Sarvananthan, Muttukrishna, (forthcoming), From Liberation to Terrorism: The Rise and Demise of the Tamil Tigers in Sri Lanka.

Sarvananthan, Muttukrishna, (2008), The Economy of the Conflict Region: from economic embargo to economic repression, Point Pedro (Sri Lanka): Point Pedro Institute of Development.

Sarvananthan, Muttukrishna, (2006), Children of War: Aspirations and Opportunities, Point Pedro (Sri Lanka): Point Pedro Institute of Development.

Somasundaram, Daya, (1998), Scarred Minds: The Psychological Impact of War on Sri Lankan Tamils, New Delhi: Sage Publications (India) Ltd.

World Bank, The, (2002), The Right to Tell: The Role of Mass Media in Economic Development, Washington. D.C.

ஆசிரியர்கள்

தற்போது ஜோர்ஜ் வாசிங்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதி பட்டப்பின் ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ள கலாநிதி முத்துக்கிருஸ்ணா சர்வானந்தன் வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தின் அபிவிருத்தி கற்கைகள் நிலையத்தில் அபிவிருத்திப் பொருளாதாரத்தில் கலாநிதி பட்டம் பெற்றவராவார்.

அபிவிருத்திக்கான பருத்தித்துறை நிறுவகத்தில் தற்போது பிரதான ஆய்வாளராகப் பணியாற்றும் இவர் நிதி மற்றும் திட்டமிடல் அமைச்சு, பல்வேறு ஆய்வு நிறுவனங்கள், கனடிய சர்வதேச அபிவிருத்தி முகவரகம் (CIDA), சர்வதேச தொழில் நிறுவனம் (ILO), ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டம் (UNDP) மற்றும் உலகவங்கி ஆகியவற்றில் நிபுணத்துவ ஆலோசகராக கடமையாற்றியுள்ளார். கலாநிதி சர்வனாந்தன் பொருளாதார அபிவிருத்தி, இனத்துவம், இலங்கையில் மோதல்களால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களில் மீள்நிர்மாணம் ஆகியவற்றில் பிரசித்தி வாய்ந்த நிபுணராவார்.

பாத்பைண்டர் மன்றம்

தொலைபேசி | 2596281
பெக்ஸ் | 2595894
மின் அஞ்சல் | info@pathfinderfoundation.org
இணையத்தளம் | www.sanvada.org / www.pathfinderfoundation.org

ஆசிரியபீட உதவியாளர்: திருமதி.அமீரா கரீம் / திட்ட முகாமையாளர்